

Jeg erindrer få år efter krigen, at vi lavede en landsindsamling, en folkeindsamling til udryddelse af tuberkulosen på Grønland under patronat af Kong Frederik og Dronning Ingrid. Målet var 10 millioner af datidens kroner, og meningen var, at befolkningen skulle give de 5. Det var altså noget med en krone og lidt til pr. hoved, og så skulle staten doble op. Det lykkedes ikke – omkring 1948-49-50, hvornår det nu var – at indsamle de 5 mio. kr., for vi har ikke den tradition i Danmark. Det er jeg selv ked af.

Selvfølger skal der stadig væk være plads også til spontan, til personlig, til direkte velgørenhed, altså retfærdighed. Men det er nu det danske system, og det har det været i generationer, at vi overlader det til fællesskabet at stå i spidsen for det, fordi man bl.a. har tillid til, at fællesskabet har en bedre evne til at rejse de mange penge og til at benytte dem på en forstandig måde, hvilket man ikke kan overlade til den enkelte borger eller den enkelte familie. Heldigvis har vi da en del almennyttige foreninger og organisationer.

Men må jeg så ikke minde om til slut, at vi jo heller ikke overlader den indenlandske velgørenhed primært til privat initiativ. Dagpenge og sygedagpenge og anden form for hjælp og understøttelse er jo også en fælles opgave, en samfundsopgave. Det skal vi være stolte af, og det system fungerer meget, meget bedre for et flertal af mennesker end det pladdersystem, det gratissystem, som hr. Behnkes metode ville føre til.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Skal vi holde os inden for, hvad der er dagens emne? Jeg har på intet tidspunkt, og Fremskridtspartiet vil på intet tidspunkt, begynde at blande ulandsbistanden sammen med, hvordan vi finansierer det sociale system i Danmark. Det ville dog være helt åbalt.

Men jeg vil endnu engang sige tak til hr. Melchior. Jeg er jo ikke selv så gammel, at jeg kan huske helt tilbage til, hvad der skete i 1948, men jeg er glad for, at hr. Melchior til fulde bekræftede min tese med et eksempel fra 1948.

Pia Kjærsgaard (DF):

Ministeren for udviklingsbistand har afgivet en redegørelse til Folketinget vedrørende verdens-topmødet om social udvikling. Ministeren glæder sig over, at der var personlig deltagelse af stats- og regeringschefer fra 118 ud af de 187

lande, der deltog. Ren prestige og ikke noget som helst andet fra ministerens side.

Så har man uden at stemme vedtaget en resolution med nogle »forpligtelser«, som der som sædvanlig senere ikke leves op til. Hvor er det dog traditionelt!

I det hele taget mener jeg, at samtlige ulandsdebatter i Folketinget altid drejer sig om det samme. Nu skal vi målrette, nu skal midlerne virkelig bruges rigtigt, og frem for alt mener de fleste partier herinde, at så skal der ikke skæres ned på den statslige bistand. Nogle ønsker endda at opprioritere. Sådan mener som sagt andre partier, men ikke Dansk Folkeparti.

Der er fattigdom i verden, slet ingen tvivl om det. Det er forfærdelige og ufattelige forhold, en alt for stor del af verden lever under. Men Dansk Folkeparti tror altså ikke på, at statshjælp er hurtig hjælp. Det er det derimod, hvis private organisationer kan donere ved privat hjælp, give et frivilligt bidrag og ikke med armen vredet om på ryggen.

Jeg synes nok, at den sidste ordfører, hr. Arne Melchior, var temmelig typisk for, hvad det store flertal i Folketinget mener: Hvis ikke folk vil give ved frivillige bidrag, så tvangsforfører man folk til at give det bidrag. Der er da noget helt forkert i det system. Hr. Arne Melchior stod og nævnte et eksempel, hvor folk åbenbart ikke havde været særlig behjælpelige. Hvad er der så at gøre? Så gør man det ved tvang.

Og må jeg så sige til hr. Arne Melchior: Det kunne jo godt være, at der er nogle, der har været ude med raslebøssen og har haft større succes end hr. Arne Melchior. Det kunne jo være, der var nogle, der har gjort det med den samlede danske verdenspresse i hælene og alligevel har haft nogen grad af succes. Den slags er faktisk ofte set, men det når måske ikke ind i hr. Melchiors univers.

Yderligere skulle Danmark være large som vært ved topmødet og eftergive gæld og komme med et tilbud om, at der fremover gives gaver i stedet for den bistand, som man i hvert fald havde en forventning om ville blive betalt tilbage på et eller andet tidspunkt.

Der er ingen tvivl om, og det har været nævnt før af nogle ordførere, at en yderligere indsats for frihandel i verden, at privat hjælp ville være langt, langt mere gavnlige end det system, som vi kører i Danmark, og som vi har kørt i rigtig mange år.

Ministeren slutter med at skrive: